

Борис БАЗИЛЕВСЬКИЙ,
Надзвичайний і Повноважний Посол

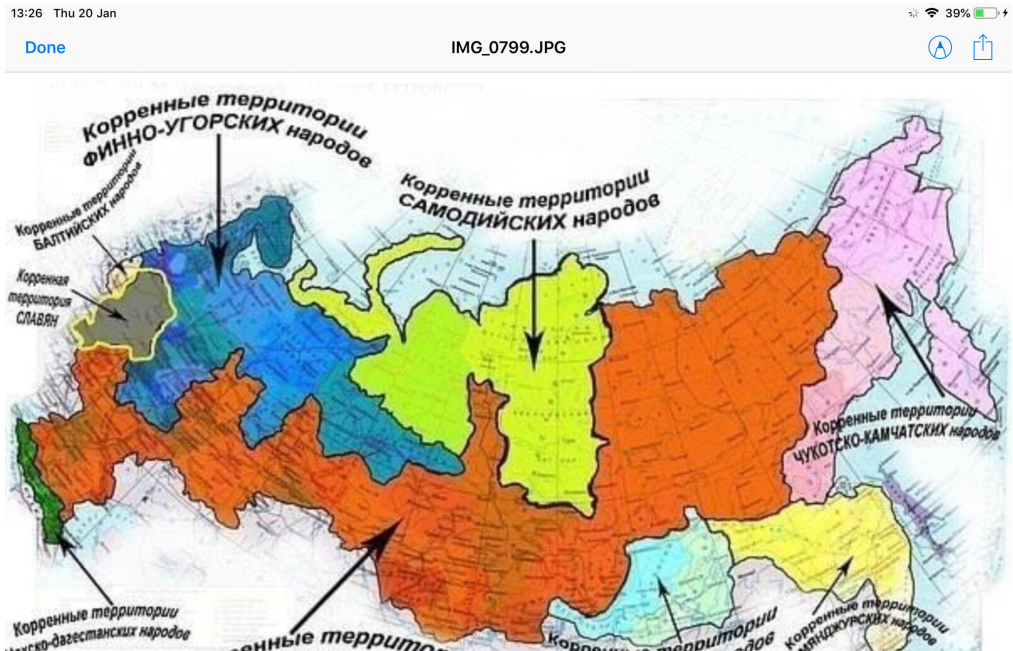
ХТО ТАКІ «РУСКІЄ»?

Анотація. У статті висвітлено тему ідентичності росіян, наведено й проаналізовано низку теорій їхнього походження. Розкрито такі поняття, як «руськіє», «руський народ» і «русскоязычное население» в ретроспективі.

Обґрунтовано необхідність розпаду росії, що принесе користь і етносам, які проживають на її території та постійно зазнають утисків з боку москви, і всьому цивілізованому світу, якому загрожує російська агресивність й експансіонізм.

Автор статті прагне схилити до наукової дискусії, заохотити до подальших міждисциплінарних досліджень цієї проблематики.

Ключові слова: теорії походження «руських», фальсифікація, СРСР, сучасна цивілізація, розпад московської імперії.

Никогда мы не будем братьями,
ни по родине, ни по матери.
Из вірша Анастасії Дмитрук

Письмо Маркса – Энгельсу, 24 июня 1865 г.:

«[...] Догма Лапинского, будто великороссы не славяне, отстаивается г-ном Духинским (из Киева, профессор в Париже) самым серьезным образом с лингвистической, исторической, этнографической и т.д. точек зрения; он утверждает, что настоящие московиты, то есть жители бывшего Великого княжества Московского, большей частью монголы или финны и т.д., как и расположенные дальше к востоку части России и ее юго-восточные части. Из этой книги видно, во всяком случае, что дело очень беспокоило петербургский кабинет (ибо оно решительно положило бы конец панславизму). Всех русских ученых призвали писать ответы и возражения, но последние оказались на деле бесконечно слабыми. Аргумент о чистоте великорусского диалекта и его близости к церковнославянскому в этих дебатах свидетельствовал больше как будто в пользу польской концепции, чем московитской [...] Выводы, к которым приходит Духинский: название Русь узурпировано московитами. Они не славяне и вообще не принадлежат к индогерманской расе [...] Я бы хотел, чтобы Духинский оказался прав и чтобы по крайней мере этот взгляд стал господствовать среди славян».

(Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. Т. 31. Москва: Изд-во политической литературы, 1963. Издание второе. С. 104–107.)

Карл Маркс:

«Россия, не имеющая никакого отношения к Руси, и получившая свое название в лучшем случае в XVIII веке, тем не менее – нагло претендует на историческое наследие Руси, созданной на 800 лет раньше. Однако Московская история пришта к истории Руси белыми нитками и полностью сфальсифицирована [...] В кровавом болоте московского рабства, а не в суровой славе норманской эпохи стоит колыбель России. Сменив имена и даты, увидим, что политика Ивана III и политика современной московской империи являются не просто похожими, а и тождественными [...] Россия порождена и воспитана в противной и униженной школе монгольского рабства. Сильной она стала лишь потому, что в мастерстве рабства была непревзойденной. Даже и тогда, когда Россия стала независимой, она и далее осталась страной рабов. Петр I соединил политическую хитрость монгольского раба с величием монгольского владельца, которому Чингисхан завещал покорить мир [...] Политика России – неизменна. Русские методы и тактика менялись, и будут меняться,

однако главная цель российской политики – покорить мир и править в нем – есть и будет неизменной. Московский панславизм – всего лишь одна из форм захватничества».

(Маркс К. Разоблачения дипломатической истории XVIII века. Глава IV (оригинал «Free Press», London, 1856–1857). Репринт «Собрание сочинений К. Маркса и Ф. Энгельса на английском языке» // под. ред. В.А. Смирнова, Б.Г. Тартаковского. Т. 15, Москва, 1986).

Karl Marx:

Russia, which has nothing to do with Russia, and received its name at best in the XVIII century, is still brazenly claiming the historical heritage of Russia created 800 years earlier. However, Moscow history is sewn to the history of Russia with white threads and fully rigged [...] In the bloody swamp of Moscow slavery, and not in the harsh glory of the Norman era there is a cradle of Russia. Changing names and dates, we will see that Ivan III's politics and the politics of the modern Moscow Empire are not just similar, but also identical

[...] Russia was generated and raised in a disgusting and humiliated school of Mongolian slavery. She became strong only because in the craftsmanship of slavery was unbeatable. Even when Russia became independent, it remained a land of slaves. Peter I united the political trick of a Mongolian slave with the greatness of the Mongolian owner, to whom Genghis Khan had commanded to conquer the world [...] Russia's policy is unchanged. Russian methods and tactics have changed, and will change, but the main goal of Russian politics is to conquer and rule the world – is and will be unchanged. Moscow pan-Slavism is just one of the forms of captivity».

Karl Marx, *Revelations of the Diplomatic History of the 18th Century*

Хто ж такі «руськіє», «руській народ», а також «русскоязычное население», що його на початку ХХІ століття придумали пропагандисти кремля? Такі питання постають після антиукраїнських статей та заяв володимира путіна і його імперських ідеологів, та передусім – після початку війни, яку москва розв'язала проти України, а надто з огляду на фашистські злочинні методи, якими військово-політичне керівництво рф її провадить (перевершуючи навіть гітлерівських нацистів під час Другої світової війни). Ці

та чимало інших питань потребують ґрунтовних відповідей і досліджень. Однак, окрім спорадичної публіцистики, їх, на жаль, не висвітлено у фундаментальних наукових працях.

Тож спробую ескізно розкрити цю тему, і сподіваюся, вона не лише викличе критику, а й спонукатиме до більш глибокого вивчення і вичерпного дослідження цього питання. Прошу розглядати цей матеріал як науково-публіцистичний, а не науковий – і щодо змісту, і щодо форми. Статтю написано з доволі провокативною метою – схилити до дискусії на цю тему та заохотити до подальших поглиблених її розробок, адже ця проблематика, на жаль, досі поза пильною увагою учених – істориків, етнографів, психологів та політологів.

Отже, хто ж такі «руськіє»? Нація, «населеніє», етнос, народ? Яке їхнє походження? У межах якої популяції вжито цю назву?

Для з'ясування питання необхідно зазирнути в історію й довідатися про формування цього біологічного виду та його держави.

Звідки та як з'явилися «руськіє»?

Від часів Івана III і до Петра I ідеологи Московії ретельно працюють над фальсифікацією історії Московського царства, надаючи їй сакрально-релігійного змісту «Святої Русі» з моменту переходу митрополичої мітри з Києва до москви.

Але, як відомо, найбільшою фальсифікаторкою московської історії справедливо стала імператриця Єкатеріна II (Софія Августа Фредеріка Ангальт-Цербст-Дорнбурзька; нім. *Sophie Auguste Friederike von Anhalt-Zerbst-Dornburg*), котра будши німкенею мала від народження німецьке ім'я. Однак 1744 року перед укладанням шлюбу з Петром III російське православ'я перехрестило її на *Екатерину Алексеевну*, як того вимагало законодавство імперії. Після вбивства свого чоловіка та захоплення петербурзького трону імператриця-узурпаторка не хотіла бути володаркою азійського утворення – за фактом Московської держави, зокрема і в очах європейців, тому спрямувала фальсифікацію історії з релігійного підґрунтя на державно-правове. Водночас московський трон пов'язують із київським столом конунга (у московському трактуванні – Великого князя, в європейських династичних колах – короля) Володимира. Знищивши та спаливши київські першоджерела, московські фальсифікатори вигадали версію, начебто кияни, тікаючи від монгольського ярма, опинилися в лісах та болотах Московії і там знову започаткували Русь.

Ця версія розсипається на порошок, якщо звернути увагу на те, що монгольське ярмо нависало над нашими пращурами лише близько ста років (із 1238–1242 рр. по 1360-ті роки). Натомість володарі землі Московії платили данину Орді аж до початку XVIII століття. Московську брехню

повністю розвінчано у фундаментальних працях великого українського історика Михайла Грушевського та його послідовників і насамперед у ґрунтовних дослідженнях, а надто останніх років, історика (а не лише публіциста, як його трактують українські академіки, виховані на московських фальсифікаціях та сталінському «Краткому курсе истории ВКП(б)») Володимира Білінського. Зокрема, таких як «Країна Моксель, або Московія», «Україна-Русь» тощо.

Спростовано брехню й у спогадах європейських місіонерів, які відвідували Київ у ті часи. В енциклопедії «Вікіпедія» зазначено: «1245, 1247 – посланець Римського папи Інокентія IV Джованні Да Плано Карпіні відвідує Київ на своєму шляху в ставку Великого хана Монгольської імперії і на зворотньому додому». Отже, «його описи стали цінними історичними свідцтвами» для спростування відповідних московських фальсифікацій. У Києві, який, за спогадами Карпіні, жив повнокровним життям, місіонер папи зустрівся з Васильком Романовичем та Данилом Галицьким, «які зробили в честь них велике свято і протримали їх 10 днів». Київські володарі передали Місії Карпіні листи до папи та повідомили про готовність його визнати. «Король Данило, а Карпіні називає його лише королем-гех, і ніколи дух (князь), також дав письмове свідчення Карпіні для Папи про його зустріч з Карпіні спочатку при ставці шваґра Батия на р. Дон, а потім і у Києві».

Російські ідеологи пишуть про століття української «бездержавності» після навали Батия. Насправді ж Київське князівство, що охоплювало майже всю територію України-Руси, проіснувало до 1470 року, аж до часу входження до складу Великого князівства Литовського. Останній Великий князь київський – Семен Олелькович.

То звідки ж з'явилися так звані рускіє на півночі України-Руси та на схід від її кордонів, на болотяно-лісистих землях, які на європейських картах позначали як «Tartaria»?

Існує декілька наукових теорій походження «рускіх»:

- теорія суто слов'янського походження, яку найбільше обстоюють сучасні кремлівські ідеологи;
- теорія ослов'янення фіно-угрів, яку висунув французький історик польського походження К. Валішевський;
- теорія фіно-угорсько-тюркського походження (Ф. Духінський, К. Абель);
- теорія фіно-угро-слов'янського походження (М. Карамзін, В. Ключевський, С. Соловйов).

Погляньмо принагідно на сучасну карту корінних народів Московії (див. мапу на початку статті, яку склала опозиційна до кремлівської влади Асоціація корінних народів росії). На ній не знайдемо місця для «рускіх». Та на заході можна помітити невеличку територію, що належала слов'янам,

але не «руским». Якщо ж уважніше роздивитися цей клаптик, то стає зрозуміло, що ті землі належали українцям та білорусам і в різні часи були під Московією.

А отже, логічно видається лише версія «русифікації» фіно-угорських етносів місіонерами в часи, коли київський князь Володимир Святий охрестив Русь. Їх було відправлено на північ, у Залісся, і вони несли зі собою певну культуру та мову. А мова, якою місіонери-церковники послуговувалися під час хрещення представників корінних, переважно фіно-угорських народів та богослужінь була староболгарською, згодом її названо церковнослов'янською, оскільки нею володіли тільки церковники.

Отже, цю мову викладали й дітям охрещених, а самі охрещені, ймовірно, мали вищий статус, аніж послідовники традиційних фіно-угорських вірувань. Подекуди християнство насаджували безжально – і вогнем, і мечем, про це згадано в літописних джерелах. Тоді, щоправда, місцеве населення «руским» не звалося. Цей термін з'явився набагато пізніше.

Тобто перший пласт так званих руских був конгломератом фіно-угорських народів. До того ж значна кількість поселень цієї ойкумени й досі має фіно-угорські назви. Наприклад, назва села, а потім і міста «москва» з мови комі перекладається як «коров'яча річка» (за іншою версією – «гнила вода»), а з мов меря, ерзян та марі – як «ведмедиця». Топонім міста Рязань походить від назви місцевого фіно-угорського народу ерзян, а місто Муром – від фіно-угорської народності мурома тощо.

А тоді прийшов Батий зі своєю ордою та завоював Залісся, населене фіно-уграми, частина з яких були охрещені. Чимало цих земель чинили шалений спротив монгольським зайдам, як-от, скажімо, вищезгадана ерзянська Рязань, а частина перейшла на служіння до монгольських ханів.

Красномовним свідченням омонголення місцевих правителів став факт їхнього родичання з ханом Батиєм. Наприклад, Батий, згубник держави України-Руси, став названим батьком Александра, прозваного Невським, а син Батия – царевич Сартак – був кривним братом Александра. Навесні 1248 року Александр подався до золотоординського хана Батия, далі – в монгольську столицю Каракорум, де отримав від Огул-Гаймиш, регентши Монгольської імперії упродовж 1248–1251 років, аморфний київський великокнязівський стіл із південною «Руською землею» (хоч у Києві він ніколи не бував). А Владимиро-Суздальське князівство монголи віддали його молодшому братові Андрієві Ярославичу. Невдоволений цим, Александр 1252 року розпочав боротьбу з Андрієм за Владимир. Імовірно, він спирався на хана Батия. Багатотисячна монгольська Неврюєва рать розбила об'єднане військо великого князя владимирського Андрія Ярославича та його брата, тверського князя Ярослава Ярославича, спустошила

землі Північно-Східної Русі, які насилу почали відновлюватися після ординської навали 1237–1240 років. Князь Андрій змушений був утікати до Швеції. Владимирський великокнязівський стіл посів Александр.

Як монгольський ставленик Александр намагався воювати з народами Балтії, а також зі шведами. Проте пізніше ці події було перелицьовано в казкове «Житіє Александра Невського», сповнене традиційної московитської фантазії. До прикладу, невеличка прикордонна сутичка зі шведами на річці Неві, яка була кордоном між Ордою та Швецією, відбулася, коли Александрові було лише 12 років. Проте всупереч здоровому глузду співвітчизники в XV столітті іменували його Невським. А так зване Льодове побоїще (битва на Чудському озері) невідомо де проходило, бо на дні цього озера досі не знайдено жодних артефактів. І побоїща, по суті, не було, бо від Лівонського ордену у бою брали участь менше ніж 100 рицарів, а згідно з Лівонськими та Московськими хроніками загиблих рицарів Ордену було лише 20, як і з боку Александра – 20 новгородців та ладожан.

(На фото – шолом «русского витязя» Александра Невського (святого РПЦ) із написом арабською мовою із сур Корану: «Александр Невський: він же онук хана Котяна; він же беклярбек Орди; він же збирач данини на Московії; він же вірний слуга ханів Орди – і напис на його шоломі істина». Цитати із сур Корану вигравірувано й на інших шоломах Александра, «шапці ієрихонській» та решті обладункях).

За панування монголів на землях теперішньої центральної та північної Росії діяв новий адміністративно-територіальний поділ на улуси, який набув окреслених рис після ісламізації Золотої Орди. Ординські хани надавали ярлики на правління місцевим князям та князькам. Зокрема, 1262 року хан Менгу-Тимур (хан Берке) видав молодшому синові Александра Невського – як вірному слугі Орди – немовляті Данилові ярлик на правління московським улусом, створеним спеціально для нього. Цей улус став першим у складі Золотої Орди на північних землях Русі. Глухий закуток на декілька ізб на річці Моськва (Москша) дав можливість Данилові після досягнення повноліття (за монгольськими законами – у 16 років) створити свій дрібний уділ з місцевим фіно-угорським населенням моксель. За майже 100 років хан Узбек дарує Івану Калиті (татарину Кулхану) ярлик на збирання данини на всіх західних землях Орди, татарську тубетейку (яку згодом московські фальсифікатори назвали «шапкою Мономаха»), а також титул Великого князя.

Відтоді на цих землях виникає Московське князівство. Офіційними мовами «князівства» стають церковнослов'янська (старомосковський ізвод), фіно-угорська і татарська, а місцеве населення – фіно-угри – розмовляє діалектами фіно-угорської мови. Іноді в листуванні використовували ще арабську. На ту пору монголи залишили ці землі, і після прийняття ісламу на територіях ординських улусів загальноприйнятими мовами спілкування були саме тюркська (татарська) та арабська.

З мовами до фіно-угорської крові й генів додалися кров і гени татарські. Із цієї суміші і сформувалася протонародність, яку пізніше назвуть московитами і які, як доводить історія, не мали нічого спільного зі слов'янами. У цій протонародності ординська агресивність та люта жорстокість змішалися із комплексом меншовартості – через те її представники нападали й розоряли всі сусідні народи та народності, які були на вищих щаблях розвитку. Найяскравішим виявом такої холоднокривності є знищення Новгородської республіки та Тверського князівства. Зокрема, в Новгороді у кривавій бійні народу вперше вдалися до таких злочинів: було перенесено символи державності (у цьому разі – вічевий дзвін до Московії); спалено історичні рукописи підкореного населення, його історичну пам'ять; переселено московитів на спустошені новгородські землі. Цю практику застосовували і під час руйнування Казанського ханства, і в майбутньому так званому упокоренні Сибіру, яке чинила банда Єрмака, й анексовуючи Сибірське ханство та всі державні утворення й народи, які ставали на шляху московитських загарбників аж до Далекого Сходу та Тихого океану. У XVIII столітті цю тактику використали й проти України – згадаймо Батурин; у XX столітті – три голодомори, репресії, вбивства та розстріли української еліти і селянства, які зберігали генетичний код українства. Те саме було і в Криму, коли Єкатеріна II знищила державність кримськотатарського народу (крим. *qırımlılar*), коли примусово злочинно виселила кримських татар з їхньої Батьківщини, а в наш час – коли 2014 року московські окупанти вдерлися й захопили Крим.

Московські правителі вже у XIII столітті збирали криваву данину на всіх західних землях Орди, й відтоді, як стверджують сучасні московські ідеологи, стали «збирачами земель навколо москви».

Російський історик Ніколай Карамзін зазначає: *«Московська держава виникла завдяки татарському ярмові. Московські царі, ще далеко не закінчивши “збирання руської землі”, стали збирати землі західного улусу великої монгольської монархії. Москва стала потужною державою лише після завоювання Казані, Астрахані та Сибіру. Російський цар став спадкоємцем монгольського хана. “Повалення татарського ярма” звелося до заміни татарського хана православним царем, і до перенесення ханської ставки до Москви. Навіть персонально значний відсоток бояр та інших служивих*

людей московського царя становили представники татарської знаті. Російська державність в одному зі своїх витоків пішла від татарської, і навряд чи мають рацію ті історики, які закривають очі на цю обставину або намагаються применшити її значення. Але якщо таке ігнорування татарського джерела російської державності виявляється можливим, то, звичайно, тому, що у внутрішньому змісті і в ідеологічному виправданні російської державності яскраво виступають елементи, що не знаходять прямих аналогій у татарській державності: це – православ'я і візантійські традиції».

Московська еліта приймає татарську моду: чоловіки – кафтани, чоботи зі загнутими носами, а жінки хоч і носять фіно-угорські сарафани і так звані кокошники, проте вже за мусульманською традицією одяг прикриває руки та частково обличчя.

Прості ж люди аж до ХХ століття носили фіно-угорські личаки (лапті), косоворотки та онучі. Жінки – фіно-угорські сарафани і кокошники.

У Московії формуються азійські за формою політична та економічна системи, відповідно до яких усі піддані – від бояр до «крест'ян» (тобто охрещених селян) – за ординською традицією є рабами князя. Якщо, скажімо, в Україні-Русі чи загалом у Європі неможливо було навіть уявити, щоби шляхтич або принц, шевальє чи лорд повз на колінах до короля, називаючи себе «рабом поганим» і посипаючи голову попелом, то в Московії це була обов'язкова форма вираження підлеглості московському царю.

Земля та всі засоби виробництва також ставали власністю московських правителів. Майже повністю такий устрій зберігся аж до ліквідації кріпацтва у другій половині ХІХ століття. Якщо в Європі на вищих щаблях стоїть «nobility», тобто аристократія, а за нашими традиціями – шляхта та утверджується система васалітету, то в Московії до верхів належать лише придворні люди царя, дворянство, зокрема і вся царська обслуга – від «постельнічих», «стольнічих» до «конюших».

Ілюстрація – Leonid Shershun

Татарський шар московитів дещо збагатився візантійською традицією за Івана III. Він проголошує себе нащадком римських імператорів ледь не від Юлія Цезаря та Августа, але, вихований на татарських традиціях, перебирає собі титул царя, який було прийнято для правителів Казанського ханства. Переймає також і герб Казанського ханства з двоголовим птахом, який згодом московські ідеологи хоч і назвуть «продовженням візантійського двоголового орла», проте на ту пору московська двоголова пташка на орла була зовсім не схожою.

На тубетейку хана Узбека ставлять хрест, обрамляють хутром та оголошують «шапкою Мономаха». Цікаво, що в московській Оружейній палаті, крім головної, виставлено ще декілька варіантів таких шапок з написами арабською із сур Корану. А «поборник» Орди Дмитрій Донской карбує свою таньгу (звідси й «деньгі»), на якій арабською мовою та графікою вибито прославлення ханів Орди Узбека та Тохтамиша.

Свою ставку московські правителі називають кремлем (порівняймо до кримськотатарської назви півострова Крим, що в перекладі з тюркських мов означає «фортеця»).

У московській церковній архітектурі також панують ісламські традиції. Верхівки дзвіниць із «луковіцями», як їх називають, є точною копією ісламських мінаретів. До речі, цю традицію Московський патріархат продовжує й донині, зокрема і в Україні, адже новітні храми Української православної церкви (Московського патріархату) будують саме з такими ісламськими верхами. Яскравим прикладом такого наслідування став відомий собор Васілія Блаженного (Храм Покрови Богородиці на Рові) на Красній площі в Москві. Він є точною копією колекції ісламських мінаретів Казані – з «луковіцями», завитками на них та різнобарв'ям кольорів.

Так само і з московським православ'ям, яке тоді було хаотичною сумішшю угро-фінських, християнських та ісламських вірувань. Через те що значна частина церковників та вірян були неписьменними, тексти Біблії передавались переважно усно, а тому кожен інтерпретував їх, як йому заманеться. Тож у Московії славлять і Бога, і Христа, і Аллаха. Молитви та нотатки починаються з прослави Аллаха і Христа одночасно. На зброї поруч із християнськими молитвами пишуть сури з Корану, використовуючи і кирилицю, й арабську писемність. Яскравим прикладом такої мішанини є нотатки Афанасія Никітіна, де фрази церковнослов'янські перемежовані з татарськими та арабськими реченнями, а подяка Богові супроводжується славленням Аллаха та Пророка.

З огляду на неспроможність завоювати землі далі на захід (через те, що цим спробам неодноразово давали відсіч Швеція, країни Балтії, Велике князівство Литовське, Річ Посполита та Україна-Русь), Московія просувалася на схід, аж до Далекого Сходу, захоплюючи одне за одним ханства, залишки Золотої Орди. Московія як духовна, політична та державна спадкоємиця цієї Орди за своєю сутністю не могла розвиватися в межах власних природних та етнографічних кордонів, бо етнографічного центру цього утворення просто не існувало. Тому воно живилося енергією, культурою та економікою сусідніх народів. Із самого початку свого виникнення московський соціальний організм не міг жити та розвиватися без необхідності знищувати сусідів.

На ту пору Європа, по суті, нічого не знала про землі на захід від володінь Гедиміновичів, Великого князівства Литовського, України-Руси та Речі Посполитої. Їх на європейських картах позначали темною плямою із спільною назвою – Тартарія. У Московії теж нічого не знали про Європу.

Англійські купці, шукаючи шлях до Тартарії через північні моря, писали, що помори тікали, побачивши великі англійські кораблі. Завдяки невгамовності англійців усе ж таки за Івана Грозного налагоджуються на якийсь час перші європейсько-московські контакти. Тоді цар Іван Грозний навіть пропонував англійській королеві Єлизаветі I одружитися. Проте згодом ці контакти було розірвано аж до часів патріарха Нікона Романова, котрий, невдоволений хаосом у московській церкві, проводить церковну реформу на основі української церковної традиції і для цього запрошує українських церковників, багато з яких вчилися в університетах Європи.

На жаль, якраз тоді українці підштовхнули Московію-Тартарію до європейськості та відмови від татарської традиції, а отже, і до фальсифікації її коренів. Саме українці (Стефан Яворський та Феофан Прокопович) запропонували шукати цей шлях через Україну-Русь та перейменувати Московію на Росію, додавши літеру «с» до грецької інтерпретації назви Русь. Ці пропозиції запопадливих українських перевертнів було унормовано 1721 року указом Петра I, котрий самочинно проголосив себе імператором, а свої володіння – імперією, прагнучи одягнути європейські шати на своє азійське тіло. Тоді ж Феофан Прокопович вигадує міф про єдиний «славенороскій» народ, малоросів та Малу росію, подібно до Малої Греції в античні часи, та великоросів і Велику росію – за прикладом античної Великої Греції. Московити відразу ж переінакшили це тлумачення та почали називати себе великоросами, або старшим народом над нібито молодшими малоросами. За царювання Петра фальсифікування московської історії, що започаткували ще в часи Івана III, набуло державного значення. Продовжували й спалювати українсько-руські стародруки, і відтоді в Московії це стало традицією, яка тривала аж до 70-х років XX століття.

Показово, що Європа ще майже століття, аж до Єкатеріни II, не визнавала статусу імперії за Московією, яку, як і кілька століть перед цим, так і називали «Московією», а за Україною зберігали назву Русь, або Русь-Україна.

За Єкатеріни II було ліквідовано старий полковий устрій, на українських землях створено московську систему адміністративного поділу, насильно впроваджено московську адміністрацію, суди та канцелярії. Пристосованці зі старої української шляхти стали «російським дворянством», яке за відсутності українських шкіл та з огляду на ліквідацію таких закладів, як Києво-Могилянська академія, змушені віддавати своїх дітей до змосковлених навчальних закладів. Ба більше, дітям прищеплювали думку, що ніякої України немає, а є лише Малоросія, яка другорядна, порівняно до Великоросії. Вільне українське селянство закріпачили, а найсильніших і найпрацьовитіших юнаків насильно рекрутували у солдати імперії, як їх називали в народі, в «москалі».

Після Петра I у верхівці започатковують німецько-європейський уклад, а на московських та петербурзьких тронах возсідає німецька аристократія – від дружин імператорів до німкенів-імператриць, які відповідно народжують генетичних німців, що ставали московськими імператорами аж до Ніколая II. Поміж московитських верхів у XVIII столітті панувала німецька мова, яку за Александра I замінила французька аж до наполеонівських воєн.

Після страшних поразок на початку наполеонівської кампанії в столиці імперії Санкт-Петербурзі вибухає патріотизм та імперська ідея. Суспільство знову починає шукати імперські міфічні корені в минулому. За справу, продовжуючи Прокоповича і Татіщева, береться талановитий татарин Ніколай Карамзін, який вибудовував імперську ідею походження Московії та водночас не забував обґрунтовувати необхідність збереження кріпацтва та азійського способу виробництва. Згодом фальсифікацію було відполіровано у творах Васілія Ключевського, а потім Сергея Соловйова. До речі, тоді ж до «триєдиного народу» разом з українцями почали відносити ще й поляків, однак не згадували білорусів. Головний монархіст Сергій Уваров проголошує гасло «Православіє, самодержавіє, народність», яке поцупив, переінакшивши, в німецького історика Гайнріха Людена – «Батьківщина, народ, держава». Московія перетворюється на псевдоєвропейську державу: на прапорах бовваніють нідерландські барви, герб із двоголовою татарською куркою перемальовують чи то на візантійський, чи то на австрійський кшталт, а гімн за зразком англійського «God Save the King» починається зі слів «Боже, Царя храни».

Одразу ж реанімували й міф про «богообраність руского народу», який став наступним після «богообраного єврейського народу». Цей, а також міф про так звану Святую Русь (тобто Московію), що його ще в XVI столітті створив псковський інок Єлізаровського монастиря Філофей, живе

в головах московських імперців аж до наших часів. У творах В. Белінського, І. Тургенева, Ф. Достоєвського, Ф. Тютчева оновлюється старозавітна великодержавна ідея XV–XVI століть про особливість московського народу, його богообраність та святість («Святая Русь»), про специфіку його неєвропейського розвитку. До того ж цей народ у літературі дістає назву «руськіє», тобто ті, хто належить імперії. Водночас Н. Карамзін починає формувати мову, перетворювати її на «руській язык», тобто на суміш церковнослов'янської, угро-фінської, тюркської та самого ізбору. У підсумку ж створює штучну мову зі штучним та обмеженим словниковим запасом, проте схожу на сусідні слов'янські мови.

Великого поштовху розвитку «язика» дали твори А. Пушкіна, який не лише удосконалив його, а й створив своєрідну етнографічну спадщину, поєднавши угро-фінські і тюркські міфи, а імена героїв цих міфів переніс у європейські казки. У них є «руськіє богатирі» (тюрксько-монгольською «батир» – смілива, сильна та мужня людина), «баби яги» з північних угро-фінських казок та «ізби на курячих ніжках» із помешкань північних фіно-угорських народів. Наприклад, у Києві за князя Володимира діє герой із тюркським іменем Руслан, персонажі з фіно-угорськими іменами – Фінн, Наїна, Фарлаф та інші. У казках правлять царі з тюркськими іменами Салтан і Додон, а сплячу принцесу охороняють сім богатирів, які перелицьовані з німецької казки про Білосніжку та сімох гномів.

Однак Пушкін усе життя був вірним царському тронові, вітав загарбницькі війни імперії, зокрема на Кавказі, прагнув зробити кар'єру при дворі Петербурга. «Смирись, Кавказ: идет Ермолов! [...] Все русскому мечу подвластно», – писав цей великодержавник, а не революціонер, образ із якого ліпила і далі це робить московська пропаганда. Його ж вірш «Клеветникам России» сповнений ядучих образ на адресу сусідніх народів, зокрема поляків і литовців, славослів'я загарбницьких війн імперії – від Ізмаїла «[...] до Тавриды, от финских хладных скал до пламенной Колхиды».

Самі ж простолюдини імперії називають себе не «руськімі», а все ще «православними», як і за часів, коли місіонери київського князя Володимира Святого охрестили фіно-угрів. Нерідко місцевий простолюдин іменує себе й за місцем походження – «масковськімі», «рязанськімі», «тверськімі». Ця традиція досі існує в московській армії, де так звані земляцтва з «Нечернозем'я» гуртуються за регіональним походженням – «рязанськіє», «тверськіє» тощо. Хоча в пропагандистській, церковній та книжній літературі московське населення звать то «руськімі», то «велікоросами», то іноді «росами» (сум'яття, що дожило в головах пропагандистів московського «міра» і до наших днів), в імперії ж (аж до її розпаду 1917 року) населення визначали лише за релігійним чинником – православні і неправославні, а поняття «національності» узагалі не існувало. Оскільки московське православ'я

ототожнювали з «православною монархією», тобто імперською ідеєю (С. Уваров), то московських «православних» уважали основою імперії. До таких «православних» московського «розливу» могли вступити представники будь-яких етносів – від сходу до заходу імперії, від німців до тубільців за Уралом, від імператора до останнього жебрака.

Та європейськість глибоко не проникла в московське суспільство, а була лише тонкою плівкою на тілі держави і її керівників. Під нею ж залишилося ординське тіло. Тому, як і за панування Орди, імперія мала невгамовну жагу до розширення, присвоєння здобутків та історії сусідніх народів і їхнього знищення.

Найбільшого розмаху ця політика набула в Україні: від царів Московії й до останніх всеросійських імператорів послідовно нищили українську національну самоідентифікацію та все, що заперечувало вигадані міфи московських ідеологів про «рускость руского народа».

Ординське тіло зосталося і після Жовтневого перевороту 1917 року. Зокрема, його очільник В.І. Ленін послідовно підтримував ідею збереження імперії в межах її встановлених до перевороту кордонах. Проте діставши відкоша від Польщі, Фінляндії та країн Балтії, він змушений був зупинитися на західних кордонах тієї території України, що входила до складу імперії. Захопивши Україну, В.І. Ленін як типовий імперець писав (підбірка Ольги Николаєвої, kartamira.info):

«Теперь с завоеванием Украины [...] наша сила крепнет. Теперь у нас есть возможность получить топливо из Донецкого бассейна, есть источники хлеба и продовольствия [...] На Украине имеются громадные запасы, излишки хлеба, их трудно взять сразу – там до сих пор партизанищина [...] Мы должны не менее трех тысяч рабочих железнодорожников, частью крестьян из северной голодной России, двинуть на Украину» (Ленін В. Полное собрание сочинений. Т. 38. Москва: Политиздат, 1981. С. 300–305).

«Киев, Полтава, Харьков взяты и наше продвижение к Донецкому бассейну, источнику угля, происходит с громадной быстротой» (19.12.1917). (Ленін В. Зазнач. праця. Т. 40. С. 29.)

«Чем больше мы завоевываем Украину, Кубань и Сибирь с их крестьянским населением, тем труднее становится задача, тем тяжелее идет машина [...]» (Там само. С. 251).

«Прошу принять экстренные меры, чтобы дать немедленно в распоряжение тов. Тер-Арутюнянца 2.000 матросов для военных действий против буржуазной Рады» (15.І.1918). (Ленін В. Зазнач. праця. Т. 50. С. 31.)

«Поместить полтора миллиона армии на Украине, чтобы они помогли усилению продработы, будучи сузубо заинтересованы в ней, особо ясно сознавая и чувствуя несправедливость обжорства богатых крестьян на Украине» (Ленін В. Зазнач. праця. Т. 44. С. 67).

«Потерять Украину – потерять голову!» (15.1.1918). (Ленин В. Зазнач. праця. Т. 50. С. 31.)

Справу Леніна з ще більшим запалом продовжив Й. Сталін. Відтоді комуністи стали копією «православних» з імперії, Ленін замінив Христа, а Сталін став намісником Бога на землі. Крім того, твори В. Леніна і Й. Сталіна прирівнювали до Святого Писання. «Православні» (комуністи) ж набули статусу керівного класу.

Правління новоспечених імперців одразу розпочалося з кривавого терору, нищення всіх, хто був незгодний з їхньою владою, перелицювання світової історії та історії народів СРСР, який замінив Російську імперію. Запанувала теорія «класів» та «класової боротьби», яка стала прикриттям для викорінення самобутності цих народів, аби звести їх до спільного московського знаменника «руського народу». Особливого розмаху, як ми уже вище зазначали, терор набув в Україні, яка чинила рішучий спротив москві. Знищували українські матеріальні та духовні пам'ятки, церкви та собори, навіть ті, які було збудовано за часів Русі, вивозили до москви та Ленінграда українські історичні цінності, піддавали страшним репресіям та розстрілювали еліту і тих українців, хто насмілювався мислити незалежно. Нарешті, намагалися знищити увесь свідомий український народ трьома голодоморами, війнами та репресіями, що тривали аж до відновлення незалежності України 1991 року. За період правління московських комуністів на українській землі, за окремими підрахунками, було вбито більш ніж 20 мільйонів українців. Хоча точну кількість полеглих лише за те, що були українцями, навряд чи можливо встановити.

Московські комуністи водночас широко використовували історичний досвід середньовічної Московії. На українські землі ешелонами завозили «ісконних руских» з «Нечернозем'я» та інших просторів росії. Ця окупація мала одну мету – витіснити українців з їхньої землі та розширити кордони «рускості» завдяки українській території. Таку ж політику почали застосовувати після Другої світової війни в Криму проти корінного народу – кримських татар, на Кавказі – проти чеченців та інгушів, а також в інших національних «окраїнах» неосяжної московсько-советської імперії. У Криму, на півдні півострова, «ласі шматочки» роздавали московській комуністичній та військовій еліті. Одночасно нищили всі згадки про приналежність кримських татар до півострова: руйнували медресе та мечеті, історичні реліквії, ущент викорінювали національно-історичну пам'ять кримськотатарського народу, зокрема всі містечка та селища, окрім Бахчисараю, перейменовували на руско-советський кшталт (замінивши кримськотатарські назви). Насильницька депортація кримських татар, яких із цими землями пов'язує велична і багатостолітня історія державності, та заселення Кримського півострова московитами кремлівські імперські нацисти вважають достатнім

аргументом, щоби заявляти про історичну приналежність півострова московії (попри те, що ще за царя Петра I москва сплачувала Криму данину). Ба більше, у «російськості» Криму московії вдалося переконати і Захід, який досі думає, що ці землі історично є «рускімі».

Українці ж змогли уникнути депортації лише завдяки своїй чисельності. Проте і цей варіант вряди-годи обговорювали в московії, зокрема Г. Жуков та Й. Сталін після Другої світової війни. Та не змогли вони вберегтися від командування Червоної армії під час Другої світової війни, яке їх знищувало фізично. Рекрутованих українських селян (яких згодом назвали «чорносвітниками») Г. Жуков й інші злочинці із зірками на погонах без зброї та підготовки кидали на німецькі кулемети і танки з однією метою – вбити якнайбільше українців, які становили загрозу для імперії. Проте вони не були мовчазними рабами. На західних землях у лавах УПА розгоралася збройна боротьба проти московських окупантів, що стала вагомою гарантією консолідації українців та збереження їхньої ідентичності.

Відразу після Другої світової війни Й. Сталін та його оточення з новими силами беруться за подальше зміцнення імперської ідеї «великодержавія» «великого руского народу». На урочистому бенкеті на честь перемоги Красної армії перед московськими маршалами та генералами Й. Сталін виголошує тост: «За великій рускій народ!», який надалі став основою для посилення русифікації населення неосяжної советської імперії. В графу «національність», що її в 30-х роках ХХ століття вигадали московські ідеологи та ввели в паспорти советських громадян, повсюдно насильно почали вписувати «руській», а наймасовіше – в документи представників тих етносів, які могли загрожувати «великодержавію». На Стародубщині, Курщині, Білгородщині, Таганрогщині, Кубані, у Ставропіллі, Зеленому Клину, північних казахських землях етнічних українців примусово переписували на «руських», а їхні прізвища в паспортах змінювали на московський кшталт. Так з'явилися штучні Ковальови, Ніколаєнкови та інші псевдорускіє. Українські школи в Україні поступово закривають та замінюють на російські, викладачам «руского языка» надають додаткові пільги, а українських мовників утискають.

Широкомасштабний етноцид рф розгорнула й проти малих етносів Півночі, Заполяр'я та Сибіру, які через свою невелику чисельність не могли чинити сильного опору цинічній та нелюдській політиці імперців-русифікаторів. Як і за часів раннього Середньовіччя, так і нині у сімей цих етносів силоміць забирають дітей шести- та семирічного віку і вивозять в інші населені пункти, де в російських школах виховують їх у «руском духе», на «руском языке», позбавляють рідної культури і мови, відбирають національні імена, перейменовуючи на Ваней і Кать. Слід зауважити, що москва домоглася великих успіхів у цій справі. Окупанти з Туви, Башкирії, Бурятії, Татарстану та інших

регіонів малих народів неозорої, яких під час новітньої російсько-української війни було взято в полон, щиро вважають себе росіянами. Таких яничарів, що не усвідомлюють своєї національної біди – безбатьківщини, неодноразово в «русской» уніформі бачили українці на цій війні.

1953 року, після бучного святкування 300-річчя Переяславської ради, що стала центральною подією так званого Возз'єднання України з росією, на основі праць (1940–1950 рр.) історика В. Мавродіна в офіційній ідеології імперії остаточно закріплюється советський варіант міфу про «триєдиний народ» та споконвічне бажання українців (малоросів) жити в одній сім'ї разом зі «старшим братом» – «великим руским народом». Ба більше, було вказано, що «рускіє» є першими поміж інших в імперії, й усі мають бути вдячними за своє існування саме їм.

Ця політика, на перший погляд, надавала певні переваги «рускім», однак у подальшому серйозно підривала можливість формування цієї групи в націю, бо розмивала етнічне підґрунтя цього населення. Адже така політика створила цілий пласт «голохвастових», які заради кар'єри та пристосуванства поспішали ставати «рускімі». Навіть у найвищих колах кремля цю тенденцію широко реалізовували на практиці. Так і єврей Н. Андропов став «рускім», і А. Громико, який усе життя був білорусом, а в останні роки переписав себе на «руского», й українець В. Щербицький – лютий русифікатор та провідник політики з денационалізації українців, а сам Л. Брежнев, етнічна належність котрого невідома, посилено відмежовувався від єврейського походження своєї дружини й всіляко утискав у правах саме єврейське населення імперії. Внаслідок цього виникла потужна хвиля єврейської еміграції в 70-х – 90-х роках минулого століття. Частина єврейського населення до цього переписували себе на «руских», всіляко пристосовуючись до імперської культури аж до тієї міри, що навіть після еміграції до США чи Ізраїлю все ще називали себе «рускімі».

На жаль, політика русифікації корінних народів СРСР виростила ціле покоління, що соромилося своєї національної мови та культури. Її жертвами стали й українці, а надто в другій половині ХХ століття – в умовах, коли українські навчальні заклади масово закривали, а їхнє місце посідали російські. Тому не дивно, що зрусифіковані «жертви обставин» виховують своїх нащадків так, як їх навчали в молодості.

Однак більшість українців, євреїв та інших етносів імперії не поспішали перейменовуватися на «рускіх». Багато з них відстоювали свою ідентичність, боролися за демократичні цінності, усвідомлюючи, що ризикують стати жертвами імперської репресивної машини. Тому советсько-імперська верхівка в особі М. Суслова в останні роки існування СРСР вигадала нове поняття – «советський народ як єдина соціалістична общність імперії». Проте це нововведення зникло разом із розпадом СРСР.

На уламках советської імперії відновила свою державну незалежність ціла низка націй та етносів – від Балтії та Карпат до Центральної Азії. Багато «навернених» до «руського міра» представників націй, які нарешті визволилися від русифікаторського ярма, прагнуть повернутися до своїх національних коренів. Останніми роками це дуже виразно проявляється в Україні, а надто після того, як російська федерація розв'язала повномасштабну агресивну війну проти нашої держави й окупувала частину українських земель.

Проте потужне ядро колишньої агресивної імперії збереглося й після розвалу СРСР – у російській федерації. Частково до цього призвели недалекоглядні дії Західного світу, внаслідок яких Москва отримала одноосібні спадкові права на ядерну зброю колишнього СРСР, незаконно заволоділа місцем постійного члена Ради Безпеки ООН та дістала чимало інших привілеїв, які нині шкодять новим незалежним державам. Подальший розвиток подій довів, що загравання Заходу із новомосковією не перетворило її в «добраго янгола», а, навпаки, лише розпалило агресивні апетити спадкоємиці Орди.

У 2000-х роках ХХІ ст. кремлівська верхівка назвала розпад СРСР «найбільшою трагедією сторіччя» й знову заточила зуби на відновлення імперії, висунувши вимоги відновити світовий порядок часів Ялти ХХІ сторіччя щодо розподілу сфер впливу між Москвою та Заходом. Водночас у Кремлі розуміють, що, як писав великий поляк З. Бжезінський, без України відновлення московської імперії неможливе, без неї вона перетвориться на просту регіональну державу.

Чим же так приваблює Україна московських імперців? Виглядає, наче першоосновою цих фобій Кремля є не її економічний потенціал чи природні ресурси, а сам міф про «єдиний народ» та походження Москві як спадкоємиці Київської імперії – Русі. За цих обставин знову в Кремлі ожив імперський смисл поняття «руськіє». На переконання Москви, до цієї категорії насамперед слід віднести українців тих територій, які входили до московської імперії, а тому ця частина населення України належить їм, тобто їхній імперії. Натомість українців західної частини, які не були в складі імперії, московські імперці не вважають «своїми», вони, на їхню думку, є або «австрійськими», або «польськими» тощо.

Свої прагнення президент РФ почав відкрито втілювати з 2014 року, коли Росія окупувала Крим, окремі райони Донецької та Луганської областей, а 24 лютого 2022 року розгорнула повномасштабну війну проти України. Мета кремлівського маніяка – повне знищення України, українців, їхньої ідентичності та мови. Українські землі, за планом Путіна, мають заселити переселенці із Залісся, а колаборанти, як і в Гітлера, повинні стати прислужниками. Військовикам обіцяють квартири вбитих українців, їхнє майно і навіть малолітніх дітей. Росіяни спалюють українські книжки,

а в московських підручниках Київ перестає бути центром Давньої Руси. Росія фактично повторює нацистську ідеологію гітлерівської Німеччини першої половини ХХ століття. Тобто, як каже путін, «все ідеє по плану».

Проте всі ці кровожерливі плани із перших днів російсько-української війни руйнує потужний спротив народу України та його Збройні сили. Україна мужньо бореться за себе й увесь цивілізований світ, власною кров'ю захищає його від рашистів (російських нацистів).

Без України «руськіє» втрачають етнічну основу та джерело свого походження. А відсутність цих ознак у межах російської федерації і те, як наполегливо московські ідеологи відхрещуються від угро-фінської та тюркської основи, а також з огляду на перенасичення їх представниками численних етносів – від «голохвастових» до тих, кого насильно сюди записали, – «руськіє» стають невиразним крихким утворенням, що може розпастися за певних потрясінь. Вони не стають нацією, а утверджуються лише як «народ», тобто мішанина етносів, підпорядкованих московській імперії. Нині кремлівські правителі та їхні ідеологи підсвідомо дедалі частіше вживають термін «народ», хоча досі не визначилися, як його називати – «рускімі» чи «росіянами».

Однак цей народ не можна порівнювати до багатоетнічних націй, які утворилися, наприклад, у Північній та Південній Америці, Австралії чи Новій Зеландії. Адже вони (нації. – Авт.) формувалися найперше з іммігрантів, етнічним джерелом яких є Велика Британія, Іспанія чи Португалія. У «рускіх», як уже було зазначено, ні основи, ні джерела немає.

Кремлівська верхівка, розуміючи це, намагається поширити поняття «рускій народ» і на власників московських паспортів як в Україні, так і в інших державах, бо вважає, що вони є підлеглими саме Московської імперії, а не держав, у яких проживають. Останніми роками московські імперці вигадали новий термін – «рускоязичное населеніє», ще абсурдніший з огляду на наукове визначення поняття «населеніє». Термін цей не є юридичний, проте логічний з погляду кремля, бо дає москві право втручатися у справи держав, на території яких таке «населеніє» проживає. Опираються кремлівські можновладці на те, нібито «рускоязичное населеніє» тяжіє до москви, є частиною московського силового поля або «русского міра». У цьому «населенії» кремлівці вбачають родючий ґрунт для організації та формування низки провокацій у відповідних країнах їхнього проживання. Зокрема, його було вправно використано на початку російсько-української війни, під час окупації Криму й окремих районів Донецької та Луганської областей.

Держава «рускіх» за своєю сутністю загрожує не лише Україні, а й усьому світові, сучасній людській цивілізації. Московія та її «руськіє», що не здатні сформуватися в націю, є реліктовою аномалією раннього Середньовіччя. Це

підтверджує їхня ідеологія; звернення до так званих середньовічних скреп, що їх пропагують і кремль, і московські церковники; заперечення моральних та інших здобутків сучасної цивілізації. Свою меншовартість «руські» намагаються компенсувати підривною діяльністю, яку ведуть проти інших країн, ненавистю до всіх і всього, беспорядними твердженнями про якийсь особливий «третій шлях» своєї псевдоцивілізації. У головах керівництва «руських» панує середньовічна ідея підкорення всього світу, а якщо цього не вдасться зробити – його знищення, навіть шляхом самогубства. Адже добре відомі заяви сучасного кремлівського володаря – «На міру і смерть красна», і нічого страшного в тому, що «ми («руські». – Авт.) знищимо світ і самих себе, адже «ми потрапимо до раю, а всі інші – до пекла».

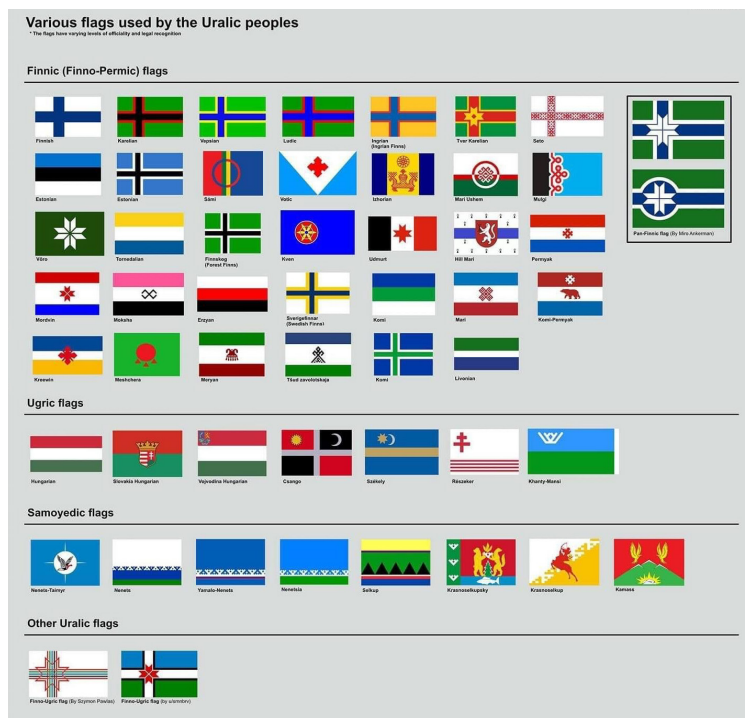
Сутність «руських» у тому, що без загарбницької війни вони приречені на занепад та розвал. Історія людства неодноразово доводила, що безетнічні, а отже, агресивні народи та держави неминуче вироджуються і деградують. Згадаймо, наприклад, Ассирію, Вавилон, Римську імперію, Африканські імперії, імперію гунів і Золоту Орду, які зникли з поверхні землі, залишивши після себе лише археологічні артефакти. І, навпаки, візьмімо за взірєць Японію, Грецію, Індійські держави та Ізраїль (як державу єврейської нації), які пройшли крізь тисячоліття саме завдяки міцній етнічній основі та ідеології.

В інтересах людської цивілізації сприяти тому, щоб «руські» якомога швидше усвідомили свою правдиву, а не міфічну основу та джерело власного походження. А воно полягає у поверненні до витоків і цінностей тих народів, які споконвіку населяли землі теперішньої російської федерації (див. карту на початку статті). І насамперед – у відмові від вигаданого міфу меншовартісних правителів та ідеологів московії про слов'янське походження «руських» та зверненні до своїх істинних угро-фінських, фіно-угорських та тюркських початків. Очевидно, що це призведе до краху імперії, але й стане благом як для етносів, що її населяють, так і для всього світу.

Слід зазначити, що в XXI сторіччі, попри шовіністичну політику кремлівців, зраду своїх націй з боку окремих політиків, як-от тувинець Шойгу, вірменин Лавров чи чеченець Асламбеков (Сурков), українці Козак і Матвієнко чи єврей Жириновський, котрі перелицювалися в «руських», починають проступати ознаки національного самоусвідомлення корінних етносів на території рф. Башкири, буряти чи якути, які потрапляють в український полон у формі російських окупантів, дедалі частіше стверджують, може, і напівсвідомо, що вони власне башкири, буряти чи якути, а вже потім – «руські». Чеченці з кадірівських угруповань відкрито заявляють, що вони є чеченцями, і лише допомагають «руським». Московські ЗМІ щораз частіше із занепокоєнням інформують, що тенденція повернення до фіно-угорських та тюркських витоків призведе до розпаду

зшитой з латок Московської імперії. Адже почали розгортати свою діяльність організації Ерзянського, Марійського, Мордовського, Удмуртського та інших фіно-угорських етносів задля визначення своєї окремішності та ідентичності. (Див. національні прапори фіно-угорських та угро-фінських корінних етносів російської федерації, які зібрав Ростислав Мартинюк.)

Попри утиски і заборони москви на національну освіту та вивчення власної правдивої національної історії, потужні національні рухи мають перспективи в Татарстані, Башкортостані та на Північному Кавказі. Прочаються й Сибір та його етноси – якути, чукчі та інші.

Об'єктивний хід історії не зупинити. Його можна лише сповільнити або пришвидшити. А отже, розпад московської імперії неминучий, як і власне імперського непорозуміння – «руських», представники яких обов'язково повернуться до свого етнічного походження. Попереду ще «Нюрнберг» над рашизмом московії за багатостолітній етноцид, який вона чинила і не припиняє вчиняти проти корінних етносів і на території сучасної рф, і на теренах колишньої московської імперії. Безпека ж сучасної цивілізації у тому, щоб ці процеси пришвидшити.

Borys BAZYLEVSKYI,
PhD in Law,
Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary

‘RUSSKIYE’: WHO ARE THEY?

Abstract. The article analyses the identity of the russians, attempting to answer the question ‘Who are the “russkiye”?’ and seeking to set off a broader discourse and further research on the subject.

The author indicates that historical science offers several theories concerning the origin of the ‘russkiye’: the theory of strictly Slavic origin, the theory of the Slavification of Finno-Ugric peoples, the theory of mixed Finno-Ugric and Turkic origin, and the theory of mixed Finno-Ugric and Slavic origin. The author believes that regardless of the abandonment of some Tatar traditions and falsification of its historical roots, the muscovite society remained an inherent successor to the Horde with a veneer of Europeanness defined by an unquenchable thirst for expansion, appropriation of history and culture, and destruction.

The author argues that the country of the ‘russkiye’ poses a threat not only to Ukraine but also to the whole world. The problem is that the ‘russkiye’ cannot develop into a nation, as they remain a relic anomaly of the early Middle Ages. The ‘russkiye’ seek to compensate for their own inferiority complex by subversive activities against other countries and claiming to offer a unique third way of ‘civilisation’. In the 21st century, in spite of the kremlin’s chauvinistic policy, oppression, and bans on national education, powerful national movements are developing in Tatarstan, Bashkortostan, and the North Caucasus. Siberian ethnic groups such as the Yakuts, Chukchi, and others are becoming more prominent in this context.

The author encourages further research on the subject, pointing out the sparse academic discourse around it. In the context of the full-scale war against Ukraine, it became even clearer that civilisation needs to help the ‘russkiye’ abandon the mythological idea of their background and source of origin as soon as possible. Obviously, this will lead to their empire’s disintegration (which is inevitable in any case). Its collapse will be immensely beneficial for the ethnic groups that inhabit it and for the whole world.

Keywords: theories of origin, ‘russkiye’, disintegration of the muscovite empire, ethnic groups of russia.